

Баща ми Ловинский, знаменитъ повече за добринитѣ и доблеститѣ си, отъ колкото за чинѣтъ и благородството си, имаше въ Дворѣтъ онуй почитаніе, което проистича отъ благоволеніето на Владѣтеля, и всякога ся придобива само чрѣзъ личнитѣ прѣимущества. Той като чадолюбивъ баща, прилѣжаваше за възпитаніето на двѣтъ ми сестры, а най вече ся стараеше за моето възпитаніе, съ ревность-тж на единъ отъ старитѣ благородны, на когото единственната надежда бѣхъ азъ, и съврѣменно съ дѣятелность-тж на единъ който обыча отечеството си, и който не гледа на друго освѣнъ да остави на жителството наслѣдникъ достоинъ на себе си.

Азъ учахъ гимнастикѣтъ си въ Варшавж. Между насъ тамо ся отличаваше за любезнитѣ си прѣимущества младыйтъ М. П. Той, освѣнъ привлекателность-тж на благороднѣтъ и сладкѣтъ си физиогноміж, бѣше надаренъ и съ духъ срѣчно обработенъ. Способность-та му въ военнытъ наши упражненія, още по рѣдката умѣренность що имаше и съ коѣшто искаше да укрие и отъ себе си прѣимуществовата си, за да оцѣнява тѣзи на соперницѣтъ си, които не бѣхж достойны пити прикаската имъ да става, когато въ всяко почти обстоятелство съперницѣтъ му ся показвахж все по-долни отъ него; привѣтливостъта на нравѣтъ му, сладкый му характеръ, привличахж вниманіето, налагахж надругѣтъ почитаніе къмъ него, правяхж го любезенъ на всичко онова изрядно юношество, което сподѣляше трудовѣтъ и рас-